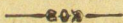

«Ааа! Ти ли си былъ, Пикильо? толкози подобръ! не бѣхъ та видѣлъ; нека ти послужи като урокъ.

И заминѣ.

Отъ тогасъ Пикильо показваше таквози послушаніе на ужасния си господарь, или подобръ толкози страхъ щото не са отстѣпваше отъ гостинницата; и са благодареше само да гледа понѣкога отъ прозореца на лѣсовѣтъ и на канарытъ.

Но единъ день когато времето бѣше прекрасно, а той самичакъ въ гостинницата, осѣти неотразимо желаніе да са порасходи наколко минути въ лѣса и да подыше почистъ въздухъ. Едва пристѣпи десетъ раскрача и осѣти себеси възроденъ. Утренната роса, благоуханіето на цвѣтята и на дърветата съживявахъ слабото му тѣло; лучъ отъ щастіе свѣтъ въ сърцето му, радостна усмивка хвъркаше по устнытъ му, когато тутакси странытъ му приплѣднѣхъ и замръзнѣхъ. Краката му са подкосихъ, и за да не падне, опрѣ са на ближното дърво: като минаваше подъ една алея, той са срѣшнѣ лице съ лице съ капетанина.

V.

ГОСТИННИЦАТА НА ДОБРАТА НАДѢЖДА.

Капетанинѣтъ и настойника му Каралъ пушахъ и двамата тютюнъ и са разговаряхъ за работытъ си, като крояхъ новъ единъ походъ.

Жуанъ-Батиста хвърли на Пикильо ужасенъ погледъ, подобенъ на онзи който бѣ хвърлилъ на бѣдния циганинъ, и безъ да продума нито дума, кимнѣ на настойника си който сграбнѣ съ силната си рѣка виноватыя.

Съ този начинъ той го доведе до трапезаріята, дѣто мнозина отъ другаритѣ бѣхъ са събрали; въ единъ мигъ го съблѣкохъ, хвърлихъ го на долу съ очитѣ на земята, и Каралъ, като зе отъ стѣнната, дѣ-